

A KATONA MONOLÓGJA

*Talpam alatt a haza földje
 — út, kő, agyag, vad gyakorlómező.
 Rejtekhelyek a sárga horhosok,
 erdei utak, méla árterek.
 Síkságaim, hol elvetem magam
 s már ások is az ős törvény szerint.
 Konyhám a kondér, két bokor között
 szálláshelyem kitűzve nyolc cövekkel.
 Nyugvásom és parancsra ébredésem.
 Szabvány léptek, sarkos fordulatok.
 Szobám körlet, kőpadlós folyosóm
 csattog s visszhangzik lépteim alatt.
 Otthon gitár lóg árván a szögön
 — itt a dal is új rendhez alakul.
 Társaim velem egyívásúak,
 összeköt velük parancs, öltözék.
 Hozzájuk húzok, két évem övék
 — most senki másra nem számíthatok.
 De őrizzétek régi arcomat!
 Az vagyok, aki voltam — vad csikó.
 Szabadságom szentebb mint valaha,
 mert célja van, melynek alávetem.
 A függést, melyből nem szabad kitorlnöm,
 mert itt a magány önző s céltalan.
 Az ember tiszta, szép indulatát
 a földhöz, melyen életét leéli.
 Az egyszerű s hasznos gondolatok
 uralmát minden zűrzavar fölött.
 S a becsületet, ami ideköt,
 hol szikár s nehéz függelemben élek
 s talpam alatt a haza földje
 — át, kő, agyag, vad gyakorlómező.*

SIMAI MIHÁLY

FORTISSZIMÓ

*A folyam zöldje előredől,
 s mint a parti fűzfák a hirtelen szél
 saraboló hulláma elől,
 menekül, de elfutásai itt maradnak.*

*Új próbák! lobogóbb nekiiramodások!
 Arnyékán dobol a tréningező
 kétrikós egyetemista, és én is nekivágok
 lihegve a bennem torlódó kaptatóknak.*